

การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษของนักศึกษา
วิชาเอกภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช
Error Analysis of English Paragraph Writing of English Major Students,
Faculty of Education, Nakhon Si Thammarat Rajabhat University

ดิศราพร สร้อยญาณะ

Disaraporn Soiyna

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อ (1) วิเคราะห์ประเภทของข้อผิดพลาดในงานเขียนเรียงความ (2) เพื่อศึกษาสาเหตุของข้อผิดพลาดในงานเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษ และ (3) เพื่อศึกษาแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอน การเขียนในรายวิชาการเขียนเบื้องต้นสำหรับครูภาษาอังกฤษ ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ นักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 3 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราชจำนวน 24 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบทดสอบการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษ 2 หัวข้อ ได้แก่ At present และ My future plan โดยจำกัดความยาวในการเขียนเรื่องละ 150-200 คำ เก็บรวบรวมข้อมูลตรวจสอบข้อผิดพลาดในการเขียน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ผลการวิจัยพบว่าประเภทของข้อผิดพลาดที่พบมี 19 ประเภทโดยข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุด 5 อันดับแรก ได้แก่ เครื่องหมายวรรคตอน (punctuation) คำกริยาผิดรูปกาล (verb tense) การใช้รูปคำผิด (wrong form) การเขียนประโยคต่อเนื่อง (run-on) และประโยคไม่สมบูรณ์ (sentence fragment) ตามลำดับ สาเหตุของข้อผิดพลาดที่พบนี้เกิดจากอิทธิพลของภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาแม่ ถ่ายโอนสู่ภาษาเป้าหมายทั้งด้านคำศัพท์ ไวยากรณ์ และโครงสร้างประโยค ซึ่งผลการวิจัยสามารถนำไปพัฒนาการเรียนการสอนในรายวิชาการเขียนเบื้องต้นสำหรับครูภาษาอังกฤษโดยมีการออกแบบกิจกรรมและแบบฝึกหัดที่เหมาะสมโดยเน้นการแก้ไขข้อผิดพลาดที่พบจากงานวิจัยนี้

คำสำคัญ : การวิเคราะห์ข้อผิดพลาด, การเขียนย่อหน้า, ทักษะการเขียน

Abstract

The purposes of this research were (1) to analyze the types of errors in the essays, (2) to study the causes of errors in writing English paragraphs, and (3) to study the guidelines for the development of teaching and learning writing in Basic Writing for Teachers of English course. The population used in this study was 24 students, English major, Faculty of Education, Nakhon Si Thammarat Rajabhat University. The research instrument was 2 English paragraph writing tests; “At present” and “My future plan” with 150-200 words each. The data was collected by checking for writing errors. The statistics used in the research is percentage. The results showed that the top 5 most common mistakes were punctuation, verb tense, wrong form, run-on and sentence fragment, respectively. The cause of this error was due to the influence of Thai language, the mother tongue, which was transferred to the target language in terms of vocabulary, grammar, and sentence structure. These findings could develop to teaching and learning in Basic Writing for Teachers of English course by designing appropriate activities and exercises and emphasizing the error correction that were found in this research.

Keywords : Error Analysis, Paragraph Writing, Writing Skill

1. บทนำ

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่มีการเรียนการสอนในฐานะภาษาต่างประเทศในประเทศไทยมาเป็นเวลานาน ในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้มีการกำหนดให้ผู้เรียนเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งอยู่ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศตลอดหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน นั่นคือ ตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาจนถึงระดับชั้นมัธยมศึกษา (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551) โดยสาระสำคัญหนึ่งที่ผู้เรียนต้องศึกษา คือ ทักษะการสื่อสาร ได้แก่ ทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน ดังนั้นผู้เรียนจึงจำเป็นต้องได้รับการเรียนการสอนที่ถูกต้องและมีประสิทธิภาพจึงจะสามารถบรรลุวัตถุประสงค์ได้ ไม่เพียงแต่ในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานเท่านั้น ในระดับอุดมศึกษาผู้เรียนยังต้องมีการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่องด้วย

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ผ่านมาการศึกษาหาวิธีที่จะพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่อง จะเห็นได้จากมีงานวิจัยมากมายที่ศึกษาเกี่ยวกับทักษะทางภาษาอังกฤษ เช่น งานวิจัยของ ฮาสีดี๊ะ ดินามอ และคณะ (2553) งานวิจัยของ จีรณัท ชันนาค และสุทัศน์ นาคจั่น (2559) และงานวิจัยของ นันทินิตย์ บุตรปาละ (2563) ศึกษาเกี่ยวกับทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ งานวิจัยของ ฐิตียา เชาวันชื่น (2560) และ ลดาวรรณ ฝาระมี และ อธิชัย เนตรณอมศักดิ์ (2563) ศึกษาเกี่ยวกับทักษะการอ่านและเขียน เป็นต้น เนื่องจากพบว่าการเรียนการสอนภาษาอังกฤษมีปัญหาในทุกทักษะโดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะการเขียน

เพราะเป็นทักษะที่มีความยากและซับซ้อนที่สุด (รังสรรค์ จันต๊ะ, 2541; อ้างถึงใน กมลวัน สังสีแก้ว, 2561) สอดคล้องกับ Palmer (1965; อ้างถึงในพิชญ์สินี ชาวอุไร, 2545) ได้กล่าวว่า การฝึกทักษะการเขียนซึ่งเป็นทักษะที่ซับซ้อนและต้องการฝึกเป็นเวลานานพอสมควร ผู้ที่จะมีความสามารถในการเขียนได้ดีนั้นจะต้องมีพื้นฐานในทักษะการฟัง พูด และ อ่านเป็นอย่างดีด้วย และ Gonca (2016) เห็นว่าปัจจัยที่มีผลต่อทักษะการเขียนนั้นมีทั้งความรู้ด้านการสะกดคำไวยากรณ์ บริบท วาทกรรม ปริมาณและคำศัพท์ต่างๆ จึงจะสามารถพัฒนาทักษะการเขียนได้ ดังนั้นจึงสามารถกล่าวได้ว่าการพัฒนาทักษะการเขียนให้ดีขึ้นได้นั้นผู้เรียนจะต้องมีความรู้รอบด้านอย่างถูกต้อง จึงจะสามารถถ่ายทอดและเขียนออกมาได้ดี

อย่างไรก็ตาม จากงานวิจัยด้านทักษะการเขียนที่ผ่านมาส่วนใหญ่พบปัญหาค่อนข้างมาก โดยเฉพาะผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศหรือเป็นภาษาที่สอง เช่น งานวิจัยของ เกศณี บำรุงไทย (2554) Akbar et.al (2018) Waelateh et al. (2562) และ Chintaradeja (2020) เป็นต้น พบข้อผิดพลาดในงานเขียนของผู้เรียนเป็นจำนวนมากและหลายลักษณะ ซึ่งเกิดจากการถ่ายโอนจากภาษาแม่ของผู้เรียนไปยังภาษาเป้าหมาย (target language) การถ่ายโอนนี้เป็นผลมาจากลักษณะของระบบภาษาแม่และภาษาเป้าหมายที่มีความเหมือนหรือแตกต่างกัน (Odlin, 1989; อ้างถึงใน Camilleri, 2004) การถ่ายโอนลักษณะของภาษาจากภาษาแม่ไปยังภาษาเป้าหมายเป็นลักษณะที่พบได้มากโดยเฉพาะเมื่อภาษาแม่และภาษาเป้าหมายมีความแตกต่างกันทำให้ผู้เรียนใช้ลักษณะบางอย่างของภาษาแม่ในการสื่อสารภาษาเป้าหมาย ทำให้ผู้เรียนไม่สามารถไปถึงภาษาเป้าหมายได้อย่างเต็มที่ เรียกภาษาในลักษณะนี้ว่า ภาษาในระหว่าง (Interlanguage) (Selinker, 1972)

ข้อผิดพลาดของผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศโดยเฉพาะข้อผิดพลาดในการเขียน มีแนวคิดหนึ่งที่สามารถวิเคราะห์และอธิบายปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นได้ คือ แนวคิดการวิเคราะห์ข้อผิดพลาด (error analysis) จาก Corder (1981), Sompong (2014) และ Amiri and Puteh (2017) สรุปได้ว่า แนวคิดนี้พัฒนามาจากแนวคิดที่เรียกว่าการวิเคราะห์การเปรียบเทียบ (contrastive analysis) เป็นการเปรียบเทียบความเหมือนและความต่างระหว่างภาษาแม่กับภาษาเป้าหมายและเชื่อว่าภาษาแม่เป็นปัจจัยหลักในการแทรกแซงภาษาเป้าหมาย ทำให้การเรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศเกิดข้อผิดพลาดได้ ต่อมาแนวคิดนี้มีการพัฒนามาสู่แนวคิดที่เรียกว่าการวิเคราะห์ข้อผิดพลาด (error analysis) ซึ่งเป็นแนวคิดที่ใช้ในการวิเคราะห์และอธิบายทักษะการพูดและการเขียนของผู้เรียนได้ดีขึ้น โดยเฉพาะทักษะการเขียนที่เป็นทักษะที่มีความซับซ้อน ผู้วิจัยหรือผู้สอนสามารถนำข้อมูลมาวิเคราะห์เพื่อหาข้อผิดพลาดในการเขียนเพื่อที่จะได้ทราบว่าผู้เรียนมีข้อบกพร่องจุดใดบ้างเมื่อทราบลักษณะของข้อผิดพลาดในการเขียนแล้ว สามารถนำไปศึกษาและวิเคราะห์หาสาเหตุ และแนวทางในการเรียนการสอนเพื่อปรับปรุงแก้ไขข้อผิดพลาดเหล่านั้นได้

จากปัญหาต่างๆที่พบในงานวิจัยที่ผ่านมา ผู้วิจัยเห็นว่าผู้เรียนสามารถพัฒนาทักษะการเขียนให้ใกล้เคียงกับภาษาเป้าหมายได้หากทราบจุดบกพร่องของผู้เรียนและมีขั้นตอนในการปรับปรุงพัฒนาการเรียนการสอนให้ตรงจุด ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้เล็งเห็นความจำเป็นในการศึกษาวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในงานเขียนของผู้เรียนที่ลงทะเบียนในรายวิชา 1103105 การเขียนพื้นฐานสำหรับครูสอนภาษาอังกฤษ หลักสูตรภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์

มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช เนื่องจากในรายวิชานี้เป็นรายวิชาการเขียนพื้นฐานซึ่งเป็นความรู้พื้นฐานสำหรับรายวิชาการเขียนขั้นสูงต่อไป อีกทั้งงานวิจัยนี้จะสามารถนำไปพัฒนาและปรับปรุงเนื้อหา การจัดการเรียนการสอน และกิจกรรมในชั้นเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล และผู้เรียนสามารถแก้ไขจุดบกพร่องของตนเอง นำความรู้ไปใช้ในการประกอบอาชีพและในชีวิตประจำวันได้อย่างถูกต้องต่อไป

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

- 2.1 เพื่อวิเคราะห์ประเภทของข้อผิดพลาดในงานเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษ
- 2.2 เพื่อศึกษาสาเหตุของข้อผิดพลาดในงานเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษ
- 2.3 เพื่อศึกษาแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนการเขียนในรายวิชาการเขียนเบื้องต้นสำหรับครูภาษาอังกฤษ

3. ระเบียบวิธีวิจัย

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช จำนวน 24 คน กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาทั้งหมดในชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชา 1103105 การเขียนเบื้องต้นสำหรับครูภาษาอังกฤษในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 24 คน โดยคัดเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling)

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

หัวข้อในการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษจำนวน 2 หัวข้อ ได้แก่ At present และ My future plan โดยเขียนเรื่องละ 1 ย่อหน้า จำนวนคำ 150-200 คำต่อ 1 เรื่อง จำนวนงานเขียนทั้งหมด 48 ชิ้น โดยกลุ่มตัวอย่างดำเนินการเขียนย่อหน้าใช้เวลาหัวข้อละ 1 ชั่วโมง โดยระยะเวลาในการเก็บข้อมูลในแต่ละหัวข้อมีระยะเวลาห่างกัน 3 สัปดาห์ และไม่ได้รับอนุญาตให้ใช้เครื่องมือหรือตำราใดๆ ในขณะที่ทำแบบทดสอบ

3.3 เก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการจัดการเรียนการสอนการเขียนย่อหน้าตามขั้นตอนโดยละเอียดแล้วดำเนินการทดสอบภายใต้เงื่อนไขที่กำหนดไว้ข้างต้น และตรวจงานของนักศึกษาเพื่อบันทึกข้อผิดพลาดที่พบในงานเขียนทุกชิ้น

3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

นำข้อผิดพลาดทั้งหมดที่พบในแบบทดสอบได้มาจัดประเภทของข้อผิดพลาดและนับจำนวนครั้งเพื่อหาความถี่ของข้อผิดพลาดพร้อมทั้งหาค่าร้อยละ (Percentage) ของข้อผิดพลาดในแต่ละประเภท เพื่อวิเคราะห์หาประเภทข้อผิดพลาดที่พบบ่อยที่สุดจากมากไปน้อย จากนั้นพิจารณาสาเหตุของข้อผิดพลาดว่าเกิดจากสาเหตุใดโดยเน้นไปที่ข้อผิดพลาดที่พบบ่อยที่สุด 5 อันดับแรก และศึกษาแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนการเขียนในรายวิชาการเขียนเบื้องต้นสำหรับครูภาษาอังกฤษต่อไป

4. สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดของการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 วิชาเอกภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช ศึกษาการเขียนย่อหน้าทั้งหมดจำนวน 48 ชิ้น สามารถจำแนกลักษณะของข้อผิดพลาดได้ดังนี้

ตารางที่ 1 ลักษณะของข้อผิดพลาดที่พบจากงานเขียนจำนวน 2 หัวข้อ

ลำดับ	ประเภทของข้อผิดพลาด	จำนวน	ร้อยละ
1	เครื่องหมายวรรคตอน (Punctuation)	63	20.52
2	คำกริยาผิดรูปกาล (Verb tense)	55	17.91
3	การใช้รูปคำผิด (Wrong form)	24	7.81
4	การเขียนประโยคต่อเนื่อง (Run-on)	21	6.84
5	ประโยคไม่สมบูรณ์ (Sentence fragment)	19	6.19
6	การขาดหายไปของคำศัพท์ในประโยค (Word missing)	17	5.54
7	การใช้อักษรตัวใหญ่ (Capitalization)	16	5.21
8	คำสันธาน (Conjunction)	16	5.21
9	การเลือกใช้คำผิดความหมาย (Wrong word choice)	12	3.91
10	คำบุพบท (Preposition)	10	3.26
11	คำนำหน้านาม (Determiner)	10	3.26
12	คำนามพหูพจน์ (Plural noun)	10	3.26
13	คำสรรพนามเชื่อมประโยค (Relative pronoun)	8	2.61
14	คำสรรพนาม (Pronoun)	8	2.61
15	คำซ้ำซ้อน (Redundant)	6	1.95
16	ความสอดคล้องระหว่างประธานและคำกริยา (Subject-verb agreement)	5	1.63
17	การเรียงลำดับ (Word order)	4	1.30
18	การสะกดคำ (Spelling)	3	0.98
รวม		307	100.00

จากตารางที่ 1 พบว่าข้อผิดพลาดในการเขียนย่อหน้ามีทั้งหมด 307 จุด แบ่งออกเป็น 18 ลักษณะ โดยลักษณะข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุด 5 อันดับแรก ได้แก่

อันดับแรก คือ เครื่องหมายวรรคตอน (punctuation) มีจำนวน 63 จุด คิดเป็นร้อยละ 20.52 ผู้เรียนมักใส่เครื่องหมายไม่เหมาะสมกับรูปประโยคหรือไม่ใช้เครื่องหมายวรรคตอน เช่น

(1) At that time I will begin to prepare to read the book. and reviewing the knowledge gain from studying...

อันดับสอง คือ คำกริยาพิตรูปกาล (verb tense) มีจำนวน 55 จุด คิดเป็นร้อยละ 17.91 ผู้เรียนผันคำกริยาพิตรูปกาล เช่น ตัวอย่างที่ 3 คำกริยาจะต้องใช้ past tense ผู้เรียนเลือกใช้คำกริยาเป็น present tense ตัวอย่างที่ 4 เป็นเรื่องกิจวัตรประจำวันซึ่งต้องใช้ present tense แต่ผู้เรียนเลือกใช้ past tense เป็นต้น

(2) My sister told me that she wants to go to Singapore.

อันดับที่สาม คือ การใช้รูปคำผิด (wrong form) มีจำนวน 24 จุด คิดเป็นร้อยละ 7.81 ตัวอย่างผู้เรียนมีการใช้รูปคำที่ผิด เช่น ตัวอย่างที่ 5 รูปคำที่ใช้ในตำแหน่งนี้ควรจะเป็น wash แต่ผู้เรียนเติม -ed และตัวอย่างที่ 6 คำที่อยู่ในตำแหน่งนี้ควรเป็น adjective คือ challenging แต่ผู้เรียนเลือกใช้รูปคำนามแทน เป็นต้น

(3) I am going to washed my clothes down stair my dormitory...

อันดับที่สี่ คือ การเขียนประโยคต่อเนื่อง (run-on) มีจำนวน 21 จุด คิดเป็นร้อยละ 6.84 ตัวอย่างข้อผิดพลาดนี้ ผู้เรียนมักจะเขียนโดยไม่มีเครื่องหมายมหัพภาค หรือ period (.) เมื่อจบประโยคเช่น

(4) He invited his friends from the United States her name is Julie she is very friendly.

อันดับที่ห้า คือ ประโยคไม่สมบูรณ์ (sentence fragment) มีจำนวน 19 จุด คิดเป็นร้อยละ 6.19 ตัวอย่างผู้เรียนมักเขียนประโยคโดยขาดความสมบูรณ์ของประโยค เช่น ขาดประธาน ขาดคำกริยา เป็นต้น ดังตัวอย่าง

(5) A lot of things about 1 month that I am the third at English Major, Education Faculty, NSTRU.

นอกจากนี้ ข้อผิดพลาดอื่นๆสามารถเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ได้แก่ การขาดหายไปของคำศัพท์ในประโยค (word missing) มีจำนวน 17 จุด คิดเป็นร้อยละ 5.54 การใช้อักษรตัวใหญ่ (capitalization) มีจำนวน 16 จุด คิดเป็นร้อยละ 5.21 คำสันธาน (conjunction) มีจำนวน 16 จุด คิดเป็นร้อยละ 5.21 การเลือกใช้คำผิดความหมาย (wrong word choice) มีจำนวน 12 จุด คิดเป็นร้อยละ 3.91 คำบุพบท (preposition) มีจำนวน 10 จุด คิดเป็นร้อยละ 3.26 คำนำหน้านาม (determiner) มีจำนวน 10 จุด คิดเป็นร้อยละ 3.26 คำนามพหูพจน์ (plural noun) มีจำนวน 10 จุด คิดเป็นร้อยละ 3.26 คำสรรพนามเชื่อมประโยค (relative pronoun) มีจำนวน 8 จุด คิดเป็นร้อยละ 2.61 คำสรรพนาม (pronoun) มีจำนวน 8 จุด คิดเป็นร้อยละ 2.61 คำซ้ำซ้อน (redundant) มีจำนวน 6 จุด คิดเป็นร้อยละ 1.95 ความสอดคล้องระหว่างประธานและคำกริยา (subject-verb agreement) มีจำนวน 5 จุด คิดเป็นร้อยละ 1.63 การเรียงลำดับ (word order) มีจำนวน 4 จุด คิดเป็นร้อยละ 1.30 และการสะกดคำ (spelling) มีจำนวน 3 จุด คิดเป็นร้อยละ 0.98

จากลักษณะของข้อผิดพลาดในงานเขียนที่พบในงานวิจัยนี้ สามารถนำมาวิเคราะห์หาสาเหตุของข้อผิดพลาดในงานเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษได้ คือ ข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุด 5 อันดับแรก ได้แก่ เครื่องหมายวรรคตอน คำกริยาพิตรูปกาล การใช้รูปคำผิด การเขียนประโยคต่อเนื่อง และประโยคไม่สมบูรณ์ เมื่อพิจารณาถึงข้อผิดพลาด 3 อันดับแรก คือ ข้อผิดพลาดเรื่องเครื่องหมายวรรคตอน คำกริยาพิตรูปกาล และการใช้รูปคำผิดสังเกตได้ว่า ในการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษมีการใช้เครื่องหมายวรรคตอนหลายประเภท บางครั้งในหนึ่งประโยคใช้เครื่องหมายวรรคตอนหลายเครื่องหมาย ข้อผิดพลาดอีกประการหนึ่ง คือ การใช้คำกริยาพิตรูปกาล คำกริยาในภาษาอังกฤษมีการเปลี่ยนรูปผันคำไปตามกาลเพื่อแสดงถึงอดีต ปัจจุบัน และ

ข้อผิดพลาดเรื่องการใช้รูปคำผิด เนื่องจากภาษาอังกฤษมีคำที่สามารถเปลี่ยนแปลงรูปคำตามชนิดของคำ เช่น การเปลี่ยนคำคุณศัพท์เป็นคำวิเศษณ์ มักจะมีการเติมหน่วยคำเติมท้าย (suffix) ในงานวิจัยนี้พบว่า ข้อผิดพลาดดังกล่าวนี้เป็นลักษณะที่ภาษาอังกฤษ มีการใช้ในการเขียน แต่ในภาษาไทยไม่มีการใช้เครื่องหมายวรรคตอนในการเขียนย่อหน้ามากเท่ากับภาษาอังกฤษ อีกทั้งภาษาไทยไม่มีการเปลี่ยนคำกริยาตามรูปกาลและไม่มีการเปลี่ยนรูปของคำเช่นเดียวกับภาษาอังกฤษ

ข้อผิดพลาดอันดับที่สี่และห้า คือ การเขียนประโยคต่อเนื่องและประโยคไม่สมบูรณ์ ในงานวิจัยนี้พบว่าเมื่อพิจารณาจากงานเขียนย่อหน้าของผู้เรียนแล้วมีการเขียนประโยคแบบต่อเนื่องโดยไม่มีการใช้เครื่องหมายวรรคตอนในการจบประโยค คือ เครื่องหมายมหัพภาค หรือ period (.) อีกทั้งบางประโยคในงานเขียนมีลักษณะขาดประธานของประโยค บางประโยคขาดคำกริยาหลัก ทำให้โครงสร้างประโยคภาษาอังกฤษไม่สมบูรณ์ ข้อผิดพลาดที่พบในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยสังเกตว่าเป็นลักษณะของการเขียนในภาษาไทย คือ เมื่อจบประโยคหรือจบความ ในการเขียนภาษาไทยจะไม่มีเครื่องหมายมหัพภาค แต่จะใช้การเว้นวรรคแทน และลักษณะของประโยคที่ไม่สมบูรณ์นั้นก็เป็นลักษณะของการเขียนประโยคในภาษาไทยด้วยเช่นกันที่สามารถละประธานในประโยคได้

ดังนั้น จากการวิเคราะห์สาเหตุของการเกิดข้อผิดพลาดในงานเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษของผู้เรียนสามารถสรุปได้ว่าเกิดจากภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาแม่มีอิทธิพลต่อการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียน หมายความว่าภาษาเป้าหมายเกิดการถูกแทรกแซงจากภาษาแม่ ทำให้กระบวนการเขียนภาษาอังกฤษมีลักษณะที่คล้ายกับภาษาไทย

จากผลการวิจัยข้างต้นสามารถนำไปสู่การศึกษาแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนการเขียนในรายวิชาการเขียนเบื้องต้นสำหรับครูภาษาอังกฤษได้อย่างชัดเจน คือ ลักษณะของข้อผิดพลาดที่พบเกิดจากความแตกต่างระหว่างระบบของภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาแม่ของผู้เรียนและระบบของภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาเป้าหมาย ความแตกต่างเหล่านี้ส่งผลให้เกิดข้อผิดพลาดต่างๆเกิดขึ้นในงานเขียนย่อหน้าและการพัฒนาทักษะในการเขียน ไม่สามารถพัฒนาไปถึงหรือใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา ดังนั้นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนการเขียนเบื้องต้นในรายวิชานี้จึงจำเป็นต้องเน้นการกระตุ้นการตระหนักรู้ เพิ่มพูนทักษะ โดยเน้นประเด็นหรือลักษณะที่ภาษาทั้งสองมีความแตกต่างกัน เช่น จัดกิจกรรมหรือออกแบบแบบฝึกหัดที่เน้นเรื่องการใช้เครื่องหมายวรรคตอนให้ถูกต้องตั้งแต่ในระดับวลี ประโยค และย่อหน้า ตามลำดับ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความคุ้นเคยในการใช้เครื่องหมายวรรคตอนได้อย่างถูกต้องเหมาะสม เป็นต้น โดยมีการมุ่งหัวข้อไปยังลักษณะของข้อผิดพลาดในอันดับต้นๆ ที่ผิดพลาดมากที่สุด เนื่องจากเป็นลักษณะที่ผู้เรียนจำนวนมากเกิดข้อผิดพลาดคล้ายๆกัน

5. อภิปรายผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษของนักศึกษาพบว่า ข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุดในงานเขียน คือ ข้อผิดพลาดเกี่ยวกับการใช้เครื่องหมายวรรคตอน (Punctuation) จากงานเขียนทั้งหมดพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่เมื่อเขียนเป็นประโยคความรวมหรือประโยคที่มีความซับซ้อนมักจะไม่ใช้เครื่องหมายวรรคตอน เช่น เครื่องหมายจุลภาค (,) ในการแบ่งอนุประโยคและเครื่องหมายวรรคตอนอื่นๆ เช่นกัน ข้อผิดพลาดดังกล่าวนี้อาจมีสาเหตุมาจากนักศึกษาไม่เข้าใจหรือไม่คุ้นเคยในการใช้เครื่องหมายวรรคตอนต่างๆในการเขียนภาษาอังกฤษ เนื่องจากภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาแม่ของนักศึกษาไม่มีการใช้เครื่องหมายวรรคตอนในงานเขียนมากเท่ากับภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาเป้าหมาย สอดคล้องกับงานวิจัยของ สุคนธา พุสุพรรณ (2562) และ รณวีร์ พาผล และคณะ (2565) ซึ่งพบว่าในงานเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามีข้อผิดพลาดด้านการใช้เครื่องหมายวรรคตอนเป็นอันดับต้นๆ

นักศึกษามีข้อผิดพลาดในเรื่องคำกริยาติดรูปกาล (verb tense) เป็นอันดับที่สอง ทั้งนี้เนื่องจากความเข้าใจผิดของนักศึกษา เพราะข้อผิดพลาดดังกล่าวพบมากที่สุดในตัวข้อ At present ซึ่งเขียนพรรณนาเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน แต่นักศึกษาหลายคนเขียนโดยมีการใช้รูปกาลอื่นแทน เช่น past tense และ future tense เป็นต้นในการเล่าเหตุการณ์ที่จะต้องให้ present tense ในการเขียน สอดคล้องกับงานวิจัยของธนัชฐา นาคสวัสดิ์ (2541) และ Chintaradeja (2020) ที่พบว่าข้อบกพร่องด้านการใช้คำกริยาเป็นข้อบกพร่องที่พบมากเป็นลำดับต้นๆ เนื่องจากในภาษาอังกฤษมีการเปลี่ยนรูปกาล ในขณะที่ภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาแม่ไม่มีการเปลี่ยนรูปกาลในคำกริยา ดังนั้น เมื่อมีการเขียนภาษาอังกฤษอาจทำให้เกิดการเขียนที่ผิดพลาดได้

การใช้รูปคำผิด (Wrong form) และการเขียนประโยคต่อเนื่อง (Run-on) เป็นข้อผิดพลาดที่พบมากเป็นอันดับสามและอันดับสี่ตามลำดับ สาเหตุของข้อผิดพลาดเหล่านี้อาจมีสาเหตุมาจากการได้รับอิทธิพลจากภาษาแม่คือภาษาไทย เนื่องจากในภาษาไทยไม่มีการเปลี่ยนแปลงรูปคำ เช่น การเติม prefix-suffix การเปลี่ยนรูปคำตามชนิดของคำ เช่น strong (adjective) เป็น strength (noun) เป็นต้น และในภาษาไทยไม่มีการใช้เครื่องหมายมหัพภาคหรือ period (.) เมื่อจบประโยค สอดคล้องกับงานวิจัยของ เกศินี บำรุงไทย (2554) และ สิทธิศักดิ์ พงผิวสี (2555) ที่พบว่างานเขียนมักมีข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ โครงสร้างประโยค และการใช้รูปแบบคำกริยาที่ไม่ถูกต้อง เป็นต้น

ข้อผิดพลาดอันดับที่ห้า ได้แก่ ข้อผิดพลาดเรื่องประโยคไม่สมบูรณ์ (Sentence fragment) เป็นข้อผิดพลาดหนึ่งที่พบมากอีกลักษณะหนึ่งซึ่งพบในงานวิจัยที่ผ่านมา เช่น งานวิจัยของ Chintaradeja (2020) ที่พบข้อผิดพลาดเช่นเดียวกัน ข้อผิดพลาดนี้สามารถวิเคราะห์เปรียบเทียบกับภาษาแม่ คือ ภาษาไทยที่บางประโยคสามารถละประธานได้ ซึ่งแตกต่างจากภาษาอังกฤษที่ประโยคจะต้องมีภาคประธานและภาคแสดงจึงจะเป็นประโยคที่สมบูรณ์

สำหรับสาเหตุของข้อผิดพลาดในงานเขียนย่อหน้าในงานวิจัยนี้พบว่า ข้อผิดพลาดส่วนใหญ่เกิดจากการได้รับอิทธิพลจากภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาแม่ถ่ายโอนไปยังภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาเป้าหมายทั้งด้านคำศัพท์ ไวยากรณ์ และโครงสร้างประโยค อัจฉรา เพ่งพานิช (2556) อธิบายเกี่ยวกับการถ่ายโอนจากภาษาแม่

ว่า ผู้เรียนภาษาที่สองมักใช้ภาษาแม่เป็นตัวช่วยในการสื่อสาร เพราะขณะที่สื่อสารภาษาที่สองออกไปนั้น ผู้เรียนอาจไม่สามารถใช้ศัพท์หรือโครงสร้างทางไวยากรณ์ของภาษาที่สองได้ แต่จะใช้ภาษาแม่ของตนเป็นตัวช่วยในการสื่อสาร ดังนั้นเมื่อนักศึกษาใช้ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษจึงอาจยังไม่เข้าใจกฎเกณฑ์ของภาษาเป้าหมายและยังไม่เข้าใจความแตกต่างและนำความรู้ไปใช้ในการเขียนได้มากพอ ตั้งแต่ความรู้ขั้นพื้นฐานในการสร้างคำและสร้างประโยค โดยเฉพาะประโยคที่มีความซับซ้อนมากขึ้น ความแตกต่างของระบบภาษาแม่และภาษาเป้าหมายนั้นจึงเป็นสาเหตุหลักในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา

ผลการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาอังกฤษในงานวิจัยนี้ สามารถนำไปเป็นความรู้และแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนวิชาการเขียนให้นักศึกษา โดยจำเป็นต้องมีการเปรียบเทียบให้เห็นความแตกต่างระหว่างภาษาตั้งแต่ในระดับคำ ไวยากรณ์ และโครงสร้างประโยค เพื่อให้นักศึกษาตระหนักรู้และสามารถนำความรู้ไปใช้ในการเขียนภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้อง

วัตถุประสงค์ข้อสุดท้ายในงานวิจัยนี้ คือ ศึกษาแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนการเขียนในรายวิชาการเขียนเบื้องต้น แนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนการเขียนภาษาอังกฤษเป็นอีกประการหนึ่งที่น่าสนใจ คือ งานวิจัยของกะรัตเพชร คงรอด (2560) เสนอว่าอาจมีการแก้ไขด้วยตนเองก่อนหรือให้เพื่อนแก้ไขงานเขียนให้ (Peer correction) ในกรณีนี้ทั้งผู้เขียนและผู้อ่านสามารถเรียนรู้ข้อผิดพลาดต่างๆร่วมกันได้เป็นอย่างดี นอกจากนี้ กะรัตเพชร คงรอด (2560) กล่าวเพิ่มเติมว่า หากผู้สอนให้ผู้เรียนได้ฝึกแก้ไขข้อผิดพลาดในงานเขียนของตนก่อน ก็จะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ คิดวิเคราะห์เกี่ยวกับข้อผิดพลาดในงานเขียนของตน และเมื่อผู้เรียนสามารถแก้ไขข้อผิดพลาดในงานเขียนของตนได้แล้วนั้น ก็จะทำให้ผู้เรียนเกิดความระมัดระวังในการเขียนงานชิ้นต่อไป จนทำให้ไม่เกิดข้อผิดพลาดในลักษณะนั้นๆอีก แต่อย่างไรก็ตามจากงานวิจัยนี้พบว่า ผู้เรียนหลายคนมีข้อผิดพลาดเกิดขึ้นในลักษณะเดียวกัน หากมีการตรวจด้วยตนเองหรือให้เพื่อนแก้ไขงานให้อาจจะไม่สามารถเห็นข้อผิดพลาดเหล่านั้นได้

ดังนั้น แนวทางการพัฒนาการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษนั้น อาจจะเป็นสิ่งจำเป็นที่จะต้องใช้ทักษะการอ่านเข้ามาเกี่ยวข้อง เนื่องจากหากนักศึกษาอ่านมาก ศึกษางานเขียนที่หลากหลาย ก็จะสามารถทำให้พัฒนาทักษะการเขียนได้ดีขึ้น นอกจากนี้ แบบฝึกหัดที่เหมาะสมจะช่วยเสริมความรู้และการนำไปใช้ รวมถึงบทอ่านต่างๆ ที่มีความเกี่ยวเนื่องกับเนื้อหาในบทเรียนจึงเป็นสิ่งจำเป็นในการพัฒนาทักษะการเขียน เพราะตัวอย่างในบทอ่านที่หลากหลายนั้นมีทั้งการใช้คำ รูปประโยค และไวยากรณ์ต่างๆ ซึ่งนักศึกษาสามารถนำไปปรับใช้ในงานเขียนของตนเองได้ งานวิจัยของ ลดาวรรณ ฝาระมี และ ชีรัชย์ เนตรนอมศักดิ์ (2553) สรุปว่าทักษะการเขียนจำเป็นต้องอาศัยความรู้และข้อมูลต่างๆ จากการอ่านเป็นพื้นฐาน เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนในการถ่ายทอดความคิดและความรู้ การอ่านที่เหมาะสมจึงสามารถเป็นต้นแบบในการเขียนงานภาษาอังกฤษที่ดีต่อไป

6. ข้อเสนอแนะ

6.1 ควรมีการศึกษาหาสาเหตุที่ทำให้เกิดข้อผิดพลาดในงานเขียนย่อหน้าอย่างลึกซึ้ง เช่น ความรู้ความสามารถของผู้เรียน ประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ วิธีการสอนของผู้สอน ฯลฯ เพื่อที่จะสามารถนำข้อสรุปไปพัฒนาการเรียนการสอนได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

6.2 ควรมีการศึกษาข้อผิดพลาดให้ละเอียดและแบ่งประเภทของข้อผิดพลาดให้ชัดเจน เช่น ข้อผิดพลาดระดับคำ ระดับประโยค และไวยากรณ์ต่างๆ เป็นต้น เพื่อที่จะได้ทราบและสามารถแก้ไขข้อผิดพลาดได้อย่างตรงจุดมากขึ้น

6.3 ควรศึกษาเปรียบเทียบระหว่างกลุ่ม เช่น มีกลุ่มควบคุมในการเรียนการสอนที่มีการสอนทักษะการอ่านควบคู่กับการเขียนกับกลุ่มที่ไม่มีการควบคุมใดๆ เป็นต้น ซึ่งอาจจะได้แนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนการเขียนภาษาอังกฤษที่เหมาะสมต่อไป

6.4 หัวข้อในการเขียนย่อหน้าควรมีความหลากหลายเนื่องจากจะได้ทราบถึงข้อผิดพลาดทางการเขียนได้อย่างครอบคลุม

เอกสารอ้างอิง

- กมลวัน สังข์แก้ว. (2561). การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนของนักศึกษา สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารระหว่างประเทศ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่. มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่.
- กระทรวงศึกษาธิการ. กรมวิชาการ. (2551). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ: กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ.
- กะรัตเพชร คงรอด. (2560). การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านการใช้คำในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการของนักศึกษาไทยระดับปริญญาตรี [วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ. ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน มหาวิทยาลัยศิลปากร].
- เกศินี บำรุงไทย. (2554). การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้าของนักศึกษา คณะศิลปศาสตรมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร.
- จิตติยา เขานันชื่น. (2560). การพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษจากเอกสารจริง โดยใช้กิจกรรมการอ่านแบบเน้นภาระงาน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศิลปากร]. DSpace JSUI. <http://thesis-ir.su.ac.th/dspace/bitstream/123456789/1404/1/56254308.pdf>
- จิรณัท ชันนาค และสุทัศน์ นาคจัน (2559). การพัฒนาความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยการใช้หนังสือนิทานอิเล็กทรอนิกส์. วารสารวิทยบริการมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์, 27(3), 44-54.
- ธนัชชา นาคสวัสดิ์. (2541). การศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา ผู้ใหญ่สายสามัญระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย กรมการศึกษานอกโรงเรียนกรุงเทพมหานคร [วิทยานิพนธ์. ค.ม. : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย].

- นวลทิพย์ มหามงคล. (2549). การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในงานเขียนของนิสิตที่เรียนวิชา 0015102 ภาษาอังกฤษ II มหาวิทยาลัยทักษิณ. *วารสารปาริชาติ*. 20 (1), 5-11.
- นันทินิตย์ บุตรपालะ. (2563). การพัฒนาทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏเลยโดยใช้สถานการณ์จำลอง. *Journal of Education, Mahasarakham University*, 14 (1), 98-108.
- นิภาวรรณ พุทธสงกรานต์. (2550). ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยศรีปทุม. *วารสารศรีปทุมปริทัศน์ ฉบับมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์*, 8 (1), 44-51.
- พิชญ์สินี ขาวอุไร. (2545). การศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ: กรณีศึกษานักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม. *ภาษาปริทัศน์*, 20 (1), 137-155.
- ธณวีร์ พาผล, จารุณี นาคเจริญ และณพัชญ์ สุขพัชรภรณ์. (2565). การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดของการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ: กรณีนักศึกษาชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่. *Phimoldhamma Research Institute Journal*, 9 (1), 1-13.
- รังสรรค์ จันต๊ะ. (2541). *เอกสารประกอบการสอนวิชา ศท130 : ภาษาไทย*. เชียงใหม่ : คณะธุรกิจการเกษตร มหาวิทยาลัยแม่โจ้.
- ลดาวรรณ ฝารมี และ อีรัชย์ เนตรถนอมศักดิ์. (2553). การพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียน ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนโดยโครงการ. *วารสารศึกษาศาสตร์ฉบับวิจัยบัณฑิตศึกษามหาวิทยาลัยขอนแก่น*, 4 (พิเศษ).
- สุคนธา พุสุวรรณ. (2562). การศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่4 สาขาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์. *ในการประชุมเสนองานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 9*. (น. 275-285) มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- อัจฉรา เฟ่งพานิช. (2556). การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ฮาฮีตะ ดินามอ, พูนสุข อุดม, และศิริรัตน์ สีนประจักษ์ผล (2553). การศึกษาความสามารถในการฟัง – พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารตามแนวคิดของ คีธจอห์นสัน. *วารสารมหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์*, 69-81.
- Akbar, M., Pathan, H., & Shah, S. W. A. (2018). Problems Affecting L2 Learners' English Writing Skills: A Study of Public Sector Colleges Hyderabad City, Sindh, Pakistan. *Language in India*. 18 (5), 7-26.
- Amiri, F. & Puteh, M. (2017). Error analysis in academic writing: a case of international post graduate students in Malaysia. *Advances in Language and Literary Studies*, 8(4), 141-145.
- Camilleri, G. (2004). Negative Transfer in Maltese Students' Writing In English. *Journal of Maltese Education Research*, 2(1), 3-12.
- Chintaradeja, P. (2020). An error analysis in paragraph writing in academic writing class of Thai undergraduate students, Rajamangala University of Technology. *Journal of Education, Prince of Songkla University, Pattani Campus*, 31(2), 64-76.

- Corder, S. P. (1981). *Error analysis and interlanguage*. Oxford: Oxford University Press.
- Gonca, A. (2016). Do L2 writing courses affect the improvement of L1 writing skills via skills transfer from L2 to L1?. *Academic Journals*, 11(10), 987-997. <https://doi.org/10.5897/ERR2016.2743>
- Odlin, T. (1989). *Language transfer: Crosslinguistic influence in language learning*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Palmer, H. E. (1965). *The principles of language study*. London: Oxford University Press.
- Phosa, S. (2020). *A Study of English Writing Skills of L2 Students with Blended Learning Approach*. [Master of Education, Naresuan University]. NU Intellectual Repository. <http://nuir.lib.nu.ac.th/dspace/handle/123456789/1551>
- Pongsukvajchakul, P. (2019). Error analysis in English paragraph writings of Thai university students. *Udon Thani Rajabhat University Journal of Humanities and Social Science*. 8(2), 141-155.
- Selinker, L. (1972). Interlanguage. In J. Richards (Ed.), 1984/1997. *Error analysis: Perspectives on second language acquisition*, (pp. 31-54). London: Longman.
- Sompong, M. (2014). Error analysis. *Thammasat Review*. 16(2), 109-127.
- Waelateh, B., Boonsuk, Y., Ambele, E. A., & Jeharsae, F. (2562). An analysis of the written errors of Thai EFL students' essay writing in English. *สงขลานครินทร์ ฌบับสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์*, 25(3), 55-82.